

KONWENCJA O OBYWATELSTWIE KOBIET ZAMĘŻNYCH

otwarta do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego 1957 r.

Umawiające się Państwa,

uznając, że konflikty w dziedzinie obywatelstwa powstające w prawie i w praktyce spowodowane są przepisami o utracie lub nabyciu obywatelstwa przez kobiety w wyniku zawarcia małżeństwa, jego rozwiązania lub zmiany obywatelstwa przez małżonka w czasie trwania związku małżeńskiego,

uznając, że Ogólne Zgromadzenie Organizacji Narodów Zjednoczonych w artykule 15 [Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka](#) proklamowało, że *każdy człowiek ma prawo do obywatelstwa i że nikt nie może być bezpodstawnie pozbawiony ani obywatelstwa, ani prawa do zmiany obywatelstwa*,

pragnąc współpracować z Organizacją Narodów Zjednoczonych w popieraniu powszechnego poszanowania i zachowania praw człowieka i podstawowych swobód dla wszystkich, bez względu na płeć, uzgodniły co następuje:

Art. 1

Każde Umawiające się Państwo zgadza się, że ani zawarcie, ani rozwiązanie związku małżeńskiego pomiędzy jego obywatelem a cudzoziemcem, ani też zmiana obywatelstwa przez małżonka w czasie trwania związku małżeńskiego nie wpłynie automatycznie na obywatelstwo żony.

Art. 2

Każde Umawiające się Państwo zgadza się, że ani dobrowolne nabycie obywatelstwa innego państwa przez jego obywatela, ani zrzeczenie się swego obywatelstwa przez jego obywatela nie przeszkadza żonie tego obywatela w zachowaniu swego obywatelstwa.

Art. 3

1. Każde Umawiające się Państwo zgadza się, że żona jego obywatela, będąca cudzoziemką, może na własną prośbę uzyskać obywatelstwo małżonka w drodze specjalnie uproszczonej procedury naturalizacyjnej; przyznanie tego obywatelstwa może być ograniczone względem bezpieczeństwa państwowego i porządku publicznego.

2. Każde Umawiające się Państwo zgadza się, że nie będzie interpretować niniejszej Konwencji, jakoby naruszała ona jakiegokolwiek przepisy czy praktykę sądową, zezwalające żonie jego obywatela, będącej cudzoziemką, na uzyskanie z mocy prawa, na swą prośbę, obywatelstwa swego małżonka.

Art. 4

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu i ratyfikacji dla każdego państwa będącego członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych, a także dla każdego innego państwa, które jest lub stanie się członkiem którejkolwiek agencji wyspecjalizowanej w Organizacji Narodów Zjednoczonych lub które jest albo w przyszłości stanie się stroną Statutu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, lub dla każdego innego państwa, zaproszonego przez Ogólne Zgromadzenie Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne zostaną złożone u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Art. 5

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw wymienionych w ust. 1 art. 4.
2. Przystąpienie nastąpi przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumentu przystąpienia.

Art. 6

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie¹⁾ dziesięćdziesiątego dnia po złożeniu szóstego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia.
2. Dla każdego Państwa, które ratyfikuje niniejszą Konwencję albo do niej przystąpi po złożeniu szóstego dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia, Konwencja wejdzie w życie²⁾ dziesięćdziesiątego dnia po złożeniu³⁾ przez to Państwo dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia.

Art. 7

1. Niniejsza Konwencja będzie się stosować do wszystkich terytoriów nie rządzących się samodzielnie, powierniczych, kolonialnych i innych terytoriów niemetropolitalnych, za których stosunki międzynarodowe odpowiedzialne jest którekolwiek z Umawiających się Państw; zainteresowane Umawiające się Państwo powinno, z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 niniejszego artykułu, oświadczyć w chwili podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia, do którego terytorium lub terytoriów niemetropolitalnych stosuje się Konwencja ipso facto w rezultacie podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia.
2. W każdym przypadku, w którym dla celów obywatelstwa terytorium niemetropolitalne nie jest traktowane jako całość z terytorium metropolitalnym lub w każdym przypadku, w którym na mocy ustawy konstytucyjnej lub praktyki Umawiającego się Państwa albo terytorium niemetropolitalnego wymagana jest uprzednia zgoda tego terytorium na stosowanie Konwencji na jego terytorium, Umawiające się Państwo dążyć będzie do uzyskania wymaganej zgody terytorium niemetropolitalnego w okresie dwunastu miesięcy od dnia podpisania Konwencji przez to Umawiające się Państwo, które też zawiadomi Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o uzyskaniu takiej zgody. Niniejsza Konwencja będzie się stosować do terytorium lub terytoriów wymienionych w zawiadomieniu od dnia jego otrzymania przez Sekretarza Generalnego.
3. Po upływie dwunastomiesięcznego okresu, wymienionego w ust. 2 niniejszego artykułu, zainteresowane Umawiające się Państwa zawiadomią Sekretarza Generalnego o rezultatach konsultacji z tymi terytoriami niemetropolitalnymi, za których stosunki międzynarodowe są odpowiedzialne i które wyraziły zgodę na stosowanie niniejszej Konwencji.

Art. 8

1. Każde Państwo może w chwili podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia zgłosić zastrzeżenia do któregośkolwiek artykułu niniejszej Konwencji, z wyjątkiem artykułów 1 i 2.
2. Zastrzeżenia zgłoszone zgodnie z § 1 niniejszego artykułu nie naruszają mocy obowiązującej Konwencji pomiędzy państwem zgłaszającym zastrzeżenia a innymi państwami będącymi jej stronami, z wyjątkiem postanowień, do których zgłoszono zastrzeżenie lub zastrzeżenia, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaże treść zastrzeżeń wszystkim Państwom, które są lub staną się stronami niniejszej Konwencji. Każde Państwo będące stroną Konwencji lub które w przyszłości stanie się jej stroną, może zawiadomić Sekretarza Generalnego, że nie uważa się za związane Konwencją w stosunku do Państwa zgłaszającego zastrzeżenie. Państwo będące stroną Konwencji powinno zawiadomić o powyższym w ciągu 90 dni od otrzymania zawiadomienia od Sekretarza Generalnego; a Państwo, które w przyszłości stanie się stroną, w ciągu 90 dni od daty złożenia dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia. W wypadku przekazania takiego zawiadomienia Konwencja nie będzie obowiązywać między państwem, które przekazało zawiadomienie, a państwem zgłaszającym zastrzeżenie.

3. Każde Państwo, które zgłosiło zastrzeżenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, może je w każdym czasie wycofać w całości lub w części, po jego przyjęciu, zawiadamiając o tym Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Takie zawiadomienie nabierze mocy w dniu jego otrzymania.

Art. 9

1. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję zawiadamiając o tym na piśmie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wypowiedzenie to nabierze mocy po upływie roku od dnia otrzymania zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

2. Niniejsza Konwencja utraci moc obowiązującą w dniu, w którym nabierze mocy wypowiedzenie, zmniejszające ilość stron Konwencji poniżej sześciu.

Art. 10

Każdy spór powstały pomiędzy dwoma lub więcej Umawiającymi się Państwami dotyczący interpretacji albo stosowania niniejszej Konwencji, który nie zostanie rozstrzygnięty w wyniku negocjacji, zostanie przedłożony na prośbę jednej ze stron w sporze do decyzji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, o ile strony nie uzgodnią innego sposobu jego załatwienia.

Art. 11

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zawiadomi wszystkie państwa będące członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych i państwa nie będące członkami, wymienione w ust. 1 art. 4 niniejszej Konwencji, o następującym:

- a)** złożeniu podpisów oraz dokumentów ratyfikacyjnych zgodnie z artykułem 4;
- b)** złożeniu dokumentów przystąpienia zgodnie z artykułem 5;
- c)** dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji zgodnie z artykułem 6;
- d)** zawiadomieniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z artykułem 8;
- e)** notyfikacjach i wypowiedzeniach otrzymanych zgodnie z ust. 1 artykułu 9;
- f)** ustaniu mocy obowiązującej Konwencji zgodnie z ust. 2 artykułu 9.

Art. 12

1. Niniejsza Konwencja, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są jednakowo autentyczne, będzie złożona w archiwach Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaze uwierzytelnione kopie Konwencji wszystkim państwom będącym członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych i państwom nie będącym członkami, wymienionym w ust. 1 art. 4.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni przez swe Rządy, podpisali niniejszą Konwencję, która została otwarta do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego siódmego roku.

Za Afganistan

Za Albanię

Za Argentynę

Za Australię

Za Austrię

Za Belgię

Za Boliwię

Za Brazylię

Za Bułgarię

Za Burmę

Za Białoruską Socjalistyczną Republikę Radziecką

Za Kambodżę

Za Kanadę

Ann Shipley, M. P.

Za Ceylon

Za Chile

Za Chiny

Cheng Paonan

Za Kolumbię

Merce Gerlein de Fonnegra

Za Costa Ricę

Za Kubę

Dr. E. Portuondo

Za Czechosłowację

Za Danię

Karl I. Eskelund

Za Republikę Dominikańską

Minerva Bernardino

Enrique de Marchena

Za Ekwador

Za Egipt

Za El Salvador

Za Etiopię

Za Finlandię

Za Francję

Za Niemiecką Republikę Federalną

Za Grecję

Za Gwatemalę

Greciela Quan

Za Haiti

Za Honduras

Za Węgry

Za Islandię

Za Indie

Za Indonezję

Za Iran

Za Irak

Za Irlandię

Za Izrael

Za Włochy

Za Japonię

Za Królestwo Jordanii

Za Republikę Koreańską

Za Laos

Za Liban

Za Liberię

Za Libię

Za Liechtenstein

Za Luksemburg

Za Meksyk

Za Monako

Za Maroko

Za Nepal

Za Królestwo Holandii

Za Nowa Zelandię

Za Nikaraguę

Za Królestwo Norwegii

Za Pakistan

Za Panamę

Za Paragwaj

Za Peru

Za Republikę Filipińską

Za Polskę

Za Portugalię

Vacso Vieira Garin

21 luty 1957

Za Rumunię

Za San Marino

Za Arabię Saudyjską

Za Hiszpanię

Za Sudan

Za Szwecję

Za Szwajcarię

Za Syrię

Za Syjam

Za Tunis

Za Turcję

Za Ukrainą Socjalistyczną Republikę Radziecką

Za Unię Południowo-Afrykańską

Za Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich

Za Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii

Pierson Dixon

Za Stany Zjednoczone Ameryki

Za Urugwaj

z następującym zastrzeżeniem do art. 3 Konwencji: Konstytucja Urugwaju nie zezwala na nadanie obywatelstwa naturalnego cudzoziemcowi, chyba że jest on dzieckiem, którego ojciec lub matka jest Urugwajczykiem, i w tym przypadku może on stać się obywatelem naturalnym. Poza tym przypadkiem cudzoziemiec, który spełnia konstytucyjne i ustawowe warunki może uzyskać jedynie obywatelstwo prawne a nie obywatelstwo naturalne.

Juan Carbajal Victorica

Tomas G. Brena

Za Watykan

Za Wenezuelę

Za Wietnam

Za Jemen

Za Jugosławię

¹⁾ Konwencja weszła w życie dnia 11 sierpnia 1958 r.

²⁾ Konwencja weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 1 października 1959 r.

³⁾ Polska Rzeczpospolita Ludowa złożyła dokument ratyfikacyjny dnia 3 lipca 1959 r.

Powrót do początku